

Той поздрави учтиво двамата турци които идеха срещу него, отмина ги
И Недо
Чинтула го накара внезапно да се обърне.

Видя как те прерязват въкетата на самаря. Докато извика, тозият то-
вар се катурина и пръсна по земята. Изплаканият катър побегна.

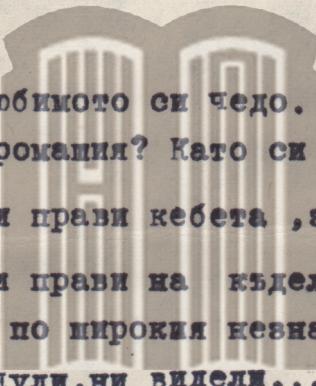
Добри се върна в къщи с подуто лице и сини бучки по цялото тяло.
Пливеше кръв и куцаше. Лопатата не бе могла да го защити - сам срещу двама.
Тогава дастана пред баща си и намери сили да му издума:
-Стига робство и тиранство! Ще отида другаде да си дира честта. Пус-
нете ме!

И той заплака.

Петър Чинтула и жена му го изгледаха със сълзи. Как мокра в устата
на тяхното мило и хрисимо дете да се поберат тия думи?

Заплакаха и те.

От хал, от обич към любимото си чедо. Искаха от все сърце да му по-
могнат. Но накъде с тая сиромашня? Като си имаха всичко само две работни
ръце. Бащата - да копае и прави кебета, за да ги изхранва. Майката -
да чепка вълна, да я влачи и прави на къдели, да преде и тъче, за да ги обли-
ча. Как да го пуснат само по широкия незнай свят? Колко бяха така замис-
нали и не се бяха вече ни чули, ни видели...

Но **Император Селимински** се беше завърнал. Прочут, богат, почитан от всички.

Какво да правят, що да сторят? По цял ден **Чинтула Гана** се лута ~~да~~^{буля},
къши, кърше ръце, изтриваше скритом очите си и неволно посягаше да рехе, да
~~бъде~~^{крои} ~~и~~^и мие, от скътаната за сватбени дрехи сива аба. Бащата пестеше. И събра
пет грона.

Най-сетне дойде и деня който всички очакваша с различни чувства. Но ед-
ва тогава **Добри** разбра колко е тежка раздялата с роден дом и мили, близки
люде. Изпратиха го извън града, а майка му чак до бистрия извор на "Джан
Куртaran", като не преставаше да му заръчва: никога да не забрави ~~каквото~~
това що му е хортувала, ~~каквото~~
да си спомни за тях, да бъде ~~здрав~~
здрав и да се върне. За последен път прегърна своето дете, тъй кротко и ум-
здрав и да се върне.